

og hvor de enkelte, for ikke at sige den enkelte individuelle Opfattelse, kan komme til at faa en Betydning, som i Virkeligheden ikke tilkommer den. Det vil let ske i et saadant Udvalg, at der er nogle enkelte, for ikke at sige en enkelt, som efterhaanden faar lige som et Slags Monopol paa at være Sprogrenser, Sprogkritiker, o. s. v. Det vil let gaa, som det stundom er gaaet ved store Love, ved hvilke der er forelagt en lang Række Ændringsforslag, at disse ere blevne kortelig anbefalede derved, at vedkommende har sagt, at det er kun Redaktionsændringer, og saa ere disse formentlige Redaktionsændringer blevne vedtagne saa at sige sans phrase, det vil sige uden videre Bemærkninger. Det er i og for sig ikke rigtig, for det kan gerne være, at saadanne Forslag kun ere Redaktionsændringer; men det er da ikke givet, at ethvert Redaktionsændringsforslag er godt; det er ikke givet, at den Redaktion, som foreslaas, er bedre end den, som staar i Forvejen. Naar alt kommer til alt, saa maa det jo dog erkendes, at der kan være individuelle Forstilligheder i Henseende til Opfattelsen af, hvad der er en smuk, korrekt og klar Fremstilling; der kan jo ogsaa være forskellige Opfattelser og Meninger med Hensyn til Brugen af enkelte Ord. Jeg er bange for — undskyld dette Udtryk — at man skal blive undergivet Tyranni af nogle enkelte Personer, hvad den sproglige Form af Lovforslaget angaar. Hvad der imidlertid for mig har endnu større Betydning end disse Hensyn, er den Betragtning, som iøvrigt blev gjort gældende af den forrige Taler, at Hovedsagen jo dog er, at man faar en Form, som nøjagtig svarer til Indholdet. Jeg vil sige, at det ikke altid er saa let en Ting, som det maatte kunde synes, at give korrekt og klart det Indhold, man vil have, at Loven skal have. Det arriverer og er undertiden arriveret, at man har troet, at en eller anden Redaktion, som man foreslog, var en Redaktion, hvor der i Virkeligheden skjulte sig en Realitetsforskel, enten det nu laa deri, at Forslagsstilleren ikke har været rigtig opmærksom paa, hvad det var, der i Realiteten skulde udtrykkes, eller ogsaa deri, at det Udtryk, som man fra først af havde givet den Sætning, som man vilde have frem i Loven, ikke har været korrekt. Det forekommer mig derfor, at det i alt Fald vilde være i sin Orden at foreskrive, at disse Forslag af det eventuelle Redaktionsudvalg ikke maatte stilles uden efter en Konference, om ikke med Udvalget, saa dog i alt Fald med det paagældende saglige Udvalgs Ordfører, for at man paa den Maade kunde

faa Sikkerhed for, at ikke det paatænkte Udvalg gif hen og foreslog formentlige Redaktionsændringer, som i Virkeligheden kunde virke forstyrrende paa Indholdet, Realiteten af Lovforslaget. Dette kan man gøre, hvis der har været nedsat Udvalg, men hvis der ikke har været nedsat Udvalg, ja, saa burde vel en saadan Forhandling finde Sted mellem Udvalget og Lovforslagets Stiller, og dersom der er Tale om et Regeringsforslag, ja, saa ved jeg ikke, om man vilde synes om, at man paalagde Udvalget at konferere med Regeringen. Jeg vilde for øvrigt næsten anfse det for overlødigt at give et saadant Paalæg, idet man vel turde gaa ud fra, at Udvalget, forinden det fremkom med sine Ændringsforslag, vilde forelægge dem for vedkommende Minister og vilde høre hans Mening derom, men i øvrigt kan man i den Henseende ikke være aldeles sikker. Det er vel nok slet, og det er vel endog saa slet flere Gange, at selvbestittede Kritikere af Sproget ere komne med en stor Masse Ændringsforslag, hvorom de ikke i Forvejen havde forhandlet med Ministeren, og med Hensyn til disse Forslag have de saa lige over for Ministeren saa vel som over for Tinget sagt, at det var kun Redaktionsændringer; dermed troede de saa, at Sagen var klar. — Jeg har nu gjort Anthydning af, i hvilken Retning jeg mener, at Lovforslaget i alt Fald fortjener Overvejelse. Der er endnu, tror jeg, et Punkt, som maa tages med, det er min sidste Bemærkning — og det er, at det kunde være, at et Udvalg paa 5 Medlemmer blev et for stort Udvalg, dersom man kan gaa ud fra, at Ordføreren for Udvalget eller Lovforslagets Stillere i alle Tilfælde skulde tages med ind i Forhandlingerne. Jeg anser det fremdeles ogsaa for at være ganske heldigt, om man kunde opstille en Fordring i den Retning, som blev antydet af den forrige Taler, nemlig Fordringen om en vis Enighed i Udvalget. Det vilde da nemlig uøgetelig være uheldigt, dersom Udvalgets 5 Medlemmer, for ikke at tale om det eventuelle 6, Ordføreren for Forslagsstillerne eller for det saglige Udvalg, havde hver sin Mening om, hvorledes man talte smukt dansk, og hvilke Udtryk der var de bedste, og de saa kom med hver sit Forslag til 3dje Behandling af den paagældende Sag. Jeg tror, at man saa let vilde kunne opleve en temmelig kaotisk 3dje Behandling af Sagerne, hvad der dog helst maatte undgaa.

Bojzen: Dette Forslag er jo ikke nyt. Det var allerede forelagt for Tinget i forrige Samling og var den Gang Genstand